

November

1. November 2. 16.30 – Presbiteri gyűlés
2. November 13. 18.00 – Bűnbánati istentisztelet
3. November 15. 10.00, 18.00 – Úrvacsorás istentisztelet
4. November 16. 16.30 – Presbiteri bibliaóra
5. November 28. 14.00 – Adventi koszorúkészítés (csak előzetes regisztrációval)



Dsida Jenő: Sírfelirat

Megtettem mindent, amit megtehettem,
kinek tartoztam, mindent megfizettem.
Elengedem mindenki tartozását,
felejtsd el arcom romló földi mását.



Amikor pedig ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött! Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?”

(1Pál 54-55)

	<h1>Kézfogás</h1> <p>Missziói hírlevél 2020. november 1. 6. szám www.honvedter.ref.hu</p>
--	--

„A por visszatér a földre, olyan lesz, mint volt, a lélek pedig visszatér Istenhez, aki adta.” (Préd 12,7)

„Bizony, bizony, mondom nektek: aki hisz, annak örök élete van.” (Jn 6,47)
„... én élek, és ti is élni fogtok.” (Jn 14,19)

Jézussal – itt és odaát

Ezekben a napokban a református ember is foglalkozik az elmúlás gondolatával: kit a közeli hozzátartozójának elvesztése, kit a ma már általánossá vált halottak napja, kit a túlvilág iránti kíváncsiság vezet erre az elmélkedésre. Az élőnek megkerülhetetlen a kérdés: mi történik velem a halálom után?

A Biblia egy parabolában beszél erről (Lk 16,19-31). Aki hitt Jézusban, az vele van odaát is, aki nem, az messze kerül tőle. Életünk végeztével „*elvetetik a földi test*” (1Kor 15,44), a lelki test pedig átlép egy másik dimenzióba, „... *visszatér Istenhez, aki adta*” (Préd 12,7). A halál egy szigorú, egyirányú checkpoint (ellenőrzőpint) a földi lét és a túlvilág között. Halottaink odaát vannak, nincs kapcsolatunk velük, és nekik sem velünk. Semmi, még az imádság sem képes megváltoztatni ezt a helyzetet.

Isten azt kéri tőlünk, hogy fogadjuk el azt a megváltó kegyelmet, amit Jézus Krisztus kínál nekünk. Nem kényszerít senkit, csak felkínálja a választás lehetőségét. A keresztre feszítéskor a jobb lator ezzel a lehetőséggel élt, amikor hitt: „*Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a te királyságodba!*” (Lk 23,42) Jézus válasza: „*Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban.*” (Lk 23,43) Nem azt mondja: „majd a feltámadáskor” vagy „az utolsó ítéletkor”, hanem azt, hogy „MA”.

Ma még választhatunk: Jézus közelében, hitünket Belé helyezve várjuk-e a feltámadást („*feltámasztatik a lelki test*” – 1Kor 15,44), vagy Jézustól távol, „*kínok között gyötrődve*” (1Kor 15,44) az utolsó ítéletet („*és megítéltetett mindenki a maga cselekedetei szerint*” – Jel 20,13)?

Válasszuk Jézust!

Nemes Gábor

„Ne félj, csak higgy!” (Lk 8,50)

Kiállták a gyötrelmes időket

Egy évforduló alkalmat ad számtalan megszólalásra, eseménymagyarázatra, szubjektív vélemény elmondására. Ha pedig olyan alkalomról van szó, amely nemcsak helyi jellegű, hanem tágabb térséget, közösséget érint, akkor pláne. Ebben az évben ez a nemzetünk sorsát érintő gyászos trianoni emlékezés, amellyel a száz évvel ezelőtt történt országcsönkítést idézzük fel.

A legtöbb visszaemlékezésben a már hagyományos statisztikai felsorolással találkozunk, s ezekből az írásokból vagy hang- és képanyagokból megtudhatjuk, hogy miként vált Magyarország Európa egyik legjelentősebben fejlődő államából szerény méretekkel, mozgástérrel rendelkező orszaggá. E nélkül hiányosak lennének az ismereteink, tehát szükségesekek. Kellenek.

Szerintem viszont kevés az emberi sorsokat bemutató publikáció. Pedig elsősorban ezeken keresztül ismerhetjük (ismerhetnénk) meg az akkori idők viszontagságait. Nemcsak frontkatonáknak a lövészárkokban töltött gyakran négy évig tartó szenvedéseit, hanem a Nagy Háború, akkor még így nevezték, befejezését követő gyötrelmeit is. Nagyapáink, dédapáink elbeszéléseiből még sokan tudhatjuk, hogy az 1914-ben eufórikus hangulatban induló csatazaj elég gyorsan elhalt és szomorú valósággá vált a hazától elég távol eső hadszíntereken. Az alföldi ember számára oly' idegen terepen, hegyek között, gyakran csontig hatoló fagyban kellett szolgálatot teljesíteni. De tették a dolgukat, a magyar katona szívóssága még az ellenségből is elismerést váltott ki.

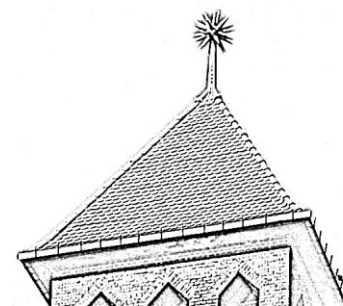
A háborút követően itthon (nemritkán a hadifogságból emberi roncsként hazatérve) új állapotra találtak: leszegényedett, megcsonkított ország, munkanélküliség. Talán még szörnyűbb helyzetbe jutottak azok, akik a Trianon által elszakított területekre kerültek: az idegen hatalom gögje, a sorozatos kegyetlenkedései, a lakosság kizsigerelése, ráadásul egy teljesen új közigazgatás alá kerültek, ahol nem magyarul, hanem a megszálló ország nyelvét kellett (volna) ismerniük. Nem ismerték. El tudjuk képzelni, milyen lelki állapotba kerültek honfitársaink, s mennyien menekültek öngyilkosságba ennek folytán? Rengetegen. S ez az állapot nem átmeneti volt, hanem hosszan tartó. Ma is így van, azzal, hogy a magyarok megtanulták a

betolakodók nyelvét, ők viszont ritkán tették ezt „alattvalóikkal” kapcsolatban.

Keményfából faragták eleinket. Összeszorított fogakkal, minden megaláztatást, kínt és gyötrelmet leküzdve éltek és éltek az életüket. Meg erős hittel, Isten segítségét kérve a kitartásukhoz. A Gondviselőhöz intézett fohász meghallgattatott: már az 1920-s évek elején egymás után építették vagy újjították fel a templomokat, ahol hangosan szállt az ének, erőt adott a közös imádság, boldogságot a kézfogás és a mosoly.

Trianon után is.

Kisimre Ferenc



Reményik Sándor: Végrendelet

Fáradtságom adom az esti árnyak,
Színeimet vissza a szivárványnak.

Megnyugvásom a tiszta, csöndes égnek,
Mosolygásom az őszi verőfénynek.

Sok sötét titkom rábírom a szélre,
Semmit se várva és semmit se kérve.

Kik üldöztek át tüskén, vad bozóton:
Kétségeim az örvényekbe szórom.

A holtom után ne keressetek,
Leszek sehol – és mindenütt leszek.